

Saila Moilanen

Kätkeyty

Saila Moilanen

Kätkeyty

Julkaisutiedot

© 2023 Saira Moilanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0729-2

Sisällysluettelo

Keltaisen talon salaisuus	7
Neljän vuodenajan velhot	19
Kellon viimeisellä lyönnillä	58
Kätketty	72

Omistan tämän kirjan perheelleni.

Erityisesti lapsilleni, jotka yhä opettavat minua kulkemaan
mielikuvituksen poluilla sekä miehelleni, joka on tukenut minua
jotta voisin lentää omin siipineni.

Sekä kaikille teille, jotka vielä uskotte taikuuteen.

Keltaisen talon salaisuus

Tunsin kerran erään talon, joka oli vanha jo silloin kun muutimme siihen asumaan. Se oli rakennettu puusta, ja oli joskus ollut väriltään keltainen. Tumma katto oli jo aikaa sitten haalistunut, ja villiviinit kasvoivat valtoimenaan talon pihapiirissä. Voin nähdä sen sieluni silmin vielä vuosienkin jälkeen, rakas lukijani, ja voin kuulla jälleen poikani kysyvän ensimmäiseksi astuessaan ulos autosta, että saako hän rakentaa majan pihan perälle sekä aistia mieheni seisovan rinnallani toivoa täynnä tulevaisuutemme tähden. Kaikki alkoi niin kuin olin kuvitellutkin. Olimme viimeinkin löytäneet talon, johon voisimme asettua. Mikään aikaisempi talo ei ollut ollut huono, mutta jotakin niistä aina tuntui puuttuvan. Se jokin oli löytynyt keltaisesta talosta pellon laidalta. Talo oli ollut tyhjillään jo kauan aikaa, niin välittäjä kertoi kun kävimme kierroksella. Jotenkin minusta tuntui siltä, että välittäjä oli vaikuttanut olevan hermostunut ja sisällä käydessämme hän joudutti askeleitaan niin että jouduimme miltein juoksemaan hänen perässään. Mutta en antanut sen haitata itseäni, sillä ehkä välittäjä oli vain kyllästynyt koko hommaan ja tahtoi päästä kotiin. Ehkä ne hermostuneet silmäykset, varsinkin yläkerran kolmanteen ikkunaan, siihen joka oli ison omenapuun kohdalla, johtui vain närkästyksestä taloa kohtaan, sillä hän kertoi että se oli ollut kauan heillä myynnissä, ja että me olimme ensimmäiset kävijät siellä pitkään aikaan. Välittäjä tuntui olevan riemuissaan, kun teimme tarjouksen talosta. Sillä vaikka talo oli vanha, se oli yllättävän hyvin säilynyt. Vain ulkona oli suurin urakka, sillä puutarha pitäisi siistiä, ulkoseinät paikoittain uusia taikka maalata ja sisällä talossa seinät kaipasivat vain uutta pintamaalia sekä mahdollisesti tapetointia. Kun kysyimme, kuka taloa myi, sillä hän suostui mukisematta tarjoukseemme joka oli hintapyyntiä paljon alhaisempi (sillä ajattelimme säästävämme uusiin huonekaluihin ja maaleihin), meille kerrottiin että talossa oli asunut vain vanha rouvashenkilö. Tällä oli yksi ainoa poika, joka oli antanut talon heille myyntiin äitinsä kuoltua, ja oli valtuuttanut heidät hyväksymään tarjouksen, vaikka se olisikin alle myyntihinnan. Poika asui kuulemme jossakin ulkomailla, mutta kertaakaan he eivät olleet häntä nähneet.

Mutta palatakseni alkuun, tai siihen mistä tarinani alkoi, olen kertonut tämän kaiken vain antaakseni sinulle paremman kuvan siitä, miten toivorikkaina ja intoa täynnä me olimme muuttaessamme keltaiseen taloon joen mutkan varrelle. Kaikki se mitä sen jälkeen tapahtui, on yhä tuoreena muistissani, vielä nytkin kun miehestäni on jo aika jättänyt ja poikani ei enää ole luonani.

Kolmas huone

Olimme asettuneet taloon, ja seinien maalaus oli edennyt hyvin loppusuoralle. Vain yläkerran perimmäinen huone, se joka antoi näkymän pihan omenapuuta kohti, oli vielä jäljellä. Jostain oudosta syystä olin jättänyt sen huoneen viimeiseksi. Huomasin olevani edelleen haluton jälleen astumaan huoneeseen. Edellinen kerta oli ollut silloin kun välittäjä oli kierrättänyt meitä talossa. Outoa kyllä, huoneen ovessa oli ollut munalukko, joka oli ollut aivan uusi. Välittäjä kertoi että huoneessa oli säilytetty joskus jotain arvokasta, ja siksi ovessa oli pidetty ylimääräistä lukkoa. Kun nyt seisoin jälleen oven edessä, outo tunne valtasi sisimpäni. Olin kuulevinani hyvin hiljaista, kaukaista musiikkia, aivan kuin sellaisesta vanhasta soittorasiasta soitettuna. Lopulta avasin sekä munalukon että oven lukon, ja astuessani huoneeseen tuntui siltä kuin tuhannet eri kukat tuoksuisivat siellä, vaikka huone oli pimeä ja asumaton. Kukaan ei ollut käyttänyt sitä vuosiin, mutta silti vannoin että olin ollut kuulevinani musiikin ja haistavani kukat huoneessa. Lopulta sytytin valot. Huone oli yllättävän suuri, ikkuna oli oven vasemmalla puolella, ja ikkunaa vastapäätä sijaitsi vanha kaappi. Näiden välissä oli vanha sänky, jossa oli enää patja jäljellä. Sängyn lähellä oli pieni sievä pöytä ja tuoli. Lattia ja ikkuna olivat ilman mattoja tai verhoja. Pöytää peitti melko paksu pölykerros, samoin kuin ikkunautoja. Kiersin ympäri huonetta, ja tunsin kuinka mieleni alkoi vallata yhtäkkinen väsymys ja jäseniäni outo turtumus. Vain vaivoin pysähdyin kaapin luo, ja tunsin kuinka rintaani puristi yllättäen samalla kun huomasin haukovani henkeä. Nojasin kaappiin jonka jälkeen ilmeisesti lyyhistyin äkisti lattialle. Sieltä mieheni minut löysi myöhemmin. Olin kuulemma menettänyt tajuntani. Typertyneenä heräsin omasta sängystäni joka oli siirretty yläkerran huoneeseen, siihen joka oli lähimpänä portaita, ja poikamme huone oli meitä

vastapäätä. Kolmas huone, joka oli ollut lukittu, sijaitsi kauimpaisena portaikosta. Portaikko oli kaunis kaareutuva portaikka, tummaa puuta jonka olin vastikään kiillottanut. Siinä minä siis makasin ja mieheni kasvot olivat huolestuneina yläpuolellani, ja kuulin itseni sopertavan hänelle etten ole koskaan aikaisemmin pyörtynyt ja mikä ihmeellisintä, olin ollut näkevinäni juuri ennen kuin maailmani pimeni, että kaapin alta lattia oli puhdas pölystä. Koko huone oli ollut pölyn peitossa, mutta vanha kaappi oli kuin juuri pyyhitty, samoin lattia sen ympäriltä. Myöhemmin kävimme tutkimassa asiaa mieheni kanssa, ja silloin huomasimme että lattiassa oli jälkiä, aivan kuin kaappia olisi joskus siirretty pois paikoiltaan. Lisäksi puoliympyrän muotoinen syvään uurtunut jälki puulattian pinnassa näytti tulleen aivan kuin oven avaamisen jäljiltä. Mieheni oli aivan ymmällään. Talon piirustuksissa ei ollut mitään mainintaa mahdollisesta ylimääräisestä huoneesta. Yhteistuumiin päätimme siirtää kaappia, joka tuntuikin liikkuvan yllättävän hyvin. Kaapin takana oli vain seinä, jossa oli näkyvissä vanhaa haaleaa tapettia. Ihme kyllä, se oli ainoa seinä, jolla oli tapettia. Mieheni tutki seinää mutta ei löytänyt mitään poikkeavaa. Niinpä siirsimme kaapin takaisin paikoilleen, lukitsimme oven ja lopulta unohdimme asian. Aina siihen asti kunnes näin tytön, jolla oli sininen mekko yllään.

Sinimekkoinen tyttö

Kolme vuotta myöhemmin.

Lämmin elokuu oli vaihtunut viileämpään syyskuuhun, kun istuin talomme kuistilla juomassa raparperimehua, jonka olin valmistanut itse omassa puutarhassamme kasvavista raparpereista. Mietin juuri itsekseni laskiessani lasia pöydälle, että mehu tarvitsisi hiukan lisää sokeria, kun kiinnitin huomiota silmänurkassa tapahtuvaan liikkeeseen. Nostin katseeni ylös ja näin suureksi hämmästykseni tytön seisovan lähistöllä, aivan paikoillaan. Tyttö ei tuntunut huomaavaan minua, tai sitten hän ei kiinnittänyt minuun mitään huomiota. Tällä oli yllään sininen, puuvillainen mekko, jossa oli pitkät hihat lyhyine röyhelöineen hihansuissa. Tytön hiukset olivat auki, ja hänellä oli vaaleissa hiuksissaan vain sininen nauha joka kulki otsan poikki ja oli solmittu

takaa kiinni. Istuin hetken paikoilleni jähmettyneenä, enkä saanut sanaa suustani, niin yllättänyt olin. Aikaa kului ehkä vain puolisen minuuttia, mutta painoin tytön olemuksen ja vaatetuksen tarkasti mieleeni. Kuulin auton ajavan pihaan, jolloin hetkeksi käänsin huomioni tulijoiden suuntaan, ja kun katsoin sen jälkeen uudestaan pihamaalle päin, oli tyttö jo kadonnut. Tuhat kysymystä pyöri mielessäni kun mieheni ja poikani tulivat polkua pitkin talon kuistia kohti. Mieheni kantoi ostoskasseja käsissään ja poikani leikki uudella, punaisella leikkiautollaan kulkiessaan samaan aikaan mieheni edellä kohti minua. 'Mikäs nyt on hätänä?' mieheni kysyi ilmeisen ihmeissään omituisesta käytöksestäni. Olin nimittäin puoliksi kääntyneenä pihaan päin erikoinen ilme jähmettyneenä kasvoilleni. Mieheni sanoi myöhemmin, että näytin siltä kuin olisin nähnyt juuri aaveen. Mutta minä tyydyin silloin vain ohittamaan tämän huomautuksen kädenheilautuksella. Mutta asia jäi askarruttamaan alati uteliasta mieltäni. Kuka tämä tyttö oli ollut? Jostakin syystä olin heti tuntenut, että hän ei ollut tästä maailmasta. Tämä oli ensimmäinen kerta niistä kolmesta kerrasta kun näin tytön. Ja surukseni sain huomata, että jokaisella kerralla tytön ilmestyminen ennusti jotain traagista tapahtuvaksi.

Kahden viikon päästä tytön ensimmäisestä ilmestymisestä sain kuulla isäni kuolleen auto-onnettomuudessa. Hän oli ollut tulossa meille avuksi ulkoseinien korjaamisen ja maalaamisen loppuunsaattamiseen. Mutta koskaan hän ei päässyt perille asti. Onnettomuuden syytä ei saatu täysin selville. Lääkärit päätyivät lopulta hataralta kuulostavaan selitykseen siitä, että isäni oli yllättäen saanut sairaskohtauksen, suistunut tieltä ja ajanut pientareelta läheiseen jokeen, josta auto nostettiin lopulta pitkien etsintöjen jälkeen. Sanoin selitystä hataraksi enkä koskaan täysin uskonut sitä todeksi, sillä isäni oli ollut tervein ihminen jonka olin tuntenut. Suvussamme ei ollut mitään periytyviä sairauksia, ei ainakaan tiedossa olevia. Onnettomuuspaikalta ei löydetty mitään järkevää selitystä asialle. Sää oli ollut puolipilvinen, mutta ei sateinen eikä liukas. Näkyvyys oli ollut hyvä, eikä autosta löydetty mitään vikaa. Toisekseen, mikä oli oudointa asiassa, isäni ruumista ei koskaan löydetty. Uskottiin sen joutuneen virran vietäväksi. Onnettomuuspaikalla oli vedessä kova virtaus, ja autokin löydettiin lopulta kolme kilometriä kauempaa. Vain yhtäkkiset

Lähde mukaan tarinoiden alkulähteille, ajan ja paikan toiselle puolen. Rakkaus on jälleen tarinoiden kantava teema.

